

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a 8. sz. Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Reichardt Ügyvédi Iroda által képviselt II. rendű és a Németh és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt III. rendű alperes ellen zálogjog érvényesítése iránt indult perében a Fejér Megyei Bíróság 2011. február 28-án kelt 14.G.40.142/2009/34. számú ítélete ellen a III. rendű alperes részéről 35. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán folyamatban lévő másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 100.000 (Egyszázezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes és a perben nem álló P. U. M. Kft. (a továbbiakban: adós) között 2000. január 18-án 150.000.000 forint, majd 2000. április 25-én további 100.000.000 forint összegű kölcsönszerződés jött létre, amelyeket a felperes az adós részére tagi kölcsönként nyújtott. A 2000. január 18-án létrejött szerződés biztosítékeként a felperes és az ingatlan akkori tulajdonosa, a perben nem álló P. 2001 Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. (a továbbiakban: dologi adós) között jelzálogjogot alapító szerződés jött létre a dologi adós tulajdonában álló Sz. 8672 hrsz. alatti ingatlanra (a továbbiakban: ingatlan). A jelzálogjogot az ingatlan-nyilvántartási hatóság 150.000.000 forint és járulékai erejéig a felperes javára az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezte.

A Fejér Megyei Bíróság az előtte folyamatban volt fizetési meghagyásos eljárásban kibocsátott és 2004. július 2-án jogerőre emelkedett fizetési meghagyással kötelezte az adóst, hogy a fenti szerződések alapján fizessen meg a felperesnek 164.465.709 forintot és ennek 2001. január 1-től a kifizetésig járó késedelmi kamatát. A jogerős fizetési meghagyás alapján indított végrehajtási eljárás nem vezetett eredményre. Az adós a fenti összegnek csak egy részét egyenlítette ki, a 2000. január 18-i

kölcsönszerződés alapján fennmaradó 90.295.028 forint tartozását és kamatait a felperes részére nem fizette meg.

Az ingatlan tulajdonosainak személye időközben megváltozott, a II. rendű alperes 2007. december 19-étől 60/750 eszmei tulajdoni hányadban, míg a III. rendű alperes 2009. július 8-tól 690/750 eszmei tulajdoni hányadban vált az ingatlan osztatlan közös tulajdonosává.

A felperes 2009. szeptember 18-án indított keresetet az I-III. rendű alperesekkel szemben. Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperessel szemben a pert a 2010. május 17-én kelt 14.G.40.142/2009/22. számú, 2010. augusztus 6-án jogerőre emelkedett végzésével megszüntette.

A felperes az elsőfokú eljárás során megváltoztatott és pontosított keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze a II-III. rendű alpereseket annak tűrésére, hogy a Sz., 8672 hrsz.-ú ingatlanból a felperes és az adós között 2000. január 18-án és 2000. április 25-én létrejött kölcsönszerződésekből fennmaradó követelésének végrehajtását tűrjék oly módon, hogy a II. rendű alperest 11.215.898 forint, míg a III. rendű alperest 128.982.827 forint erejéig terheli a végrehajtás tűrésének kötelezettsége. Másodlagos kereseti kérelme kizárólag a 2000. január 18-án kelt kölcsönszerződésből eredő követelésének kielégítéséhez kapcsolódott és ennek ténybeli alapján a II. rendű alperest 7.223.603 forint és járulécai erejéig, míg a III. rendű alperest 83.071.425 forint és járulécai erejéig kérte a zálogtárgyból való kielégítés tűrésére kötelezni.

A II. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, hogy a szerződés megkötésénél nem volt jelen, és nincs tudomása a követelésösszegezéséről.

A III. rendű alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A felperes keresetét vitatta, mert álláspontja szerint a tagi kölcsönre vonatkozó megállapodás semmis, és ezáltal érvénytelen a zálogjogot alapító szerződés is. Előadta, hogy a felperes a jogszabályokat megkerülve, kizárólag tagi kölcsönt nyújtva biztosította a társaság működéséhez szükséges tőkét, amely azt a célt szolgálta, hogy a többségi tulajdonos a társaság veszteséges működése esetén se viselje a terheket. A perbeli időszakban hatályos, a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 141. § (1) bekezdése alapján a tag az általa teljesített vagyoni hozzájárulást a társaságtól nem követelheti vissza, csak a taggyűlés által felosztani rendelt osztalékra tarthat igényt, míg a törzstőke terhére tilos a tagnak kifizetést teljesíteni (Gt. 142. § (1) bekezdés). Megjegyezte, hogy a Gt. 150. § (1) bekezdésének j) pontja alapján a társaság és a tagja által megkötött kölcsönszerződéshez a taggyűlésnek hozzá kellett volna járulnia.

A tag a társaság fennállása alatt csak az adózott eredményre tarthat igényt, és a szolgáltatott törzsbetétet nem követelheti vissza. A felperes ezt a rendelkezést a jogszabály megkerülésével és nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző módon kijátszotta, mert visszakövetelhetette a saját cége részére kölcsön címen átadott összeget, és

ezzel kizárta azt, hogy a társaság veszteségeit viselje, egyúttal kamatjövedelemhez kívánt jutni.

Az adós kizárólag az ügyvezető érdekeltségébe tartozott, és az adós cég ügyvezetője a saját érdekeltségébe tartozó cég tulajdonát ajánlotta fel jelzálog fedezeteként abból a célból, hogy a felperes számára a saját beruházásának a nyereséggel történő visszafizetése biztosítva legyen, ezért a jelzálogszerződés önmagában is jóerkölcsbe ütközik. A felperes úgy kívánt többségi tulajdonosként közös üzletszerű gazdasági tevékenységet folytatni, hogy abban a működéshez szükséges, és általa rendelkezésre bocsátott vagyont négy éven belül visszakapja. Ez a megállapodás a Gt. rendelkezésébe ütközik, annak megkerülésére irányul, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis. A törzsbetét nem követelhető vissza, és annak visszafizetésére nem lehet mellékkötelezettséget vállalni. A felperes célja az volt, hogy a befektetés kockázatát jelzálogjog útján olyan harmadik személy vállalja, amely nem részesedik tagként a nyereségből. A szerződés tisztességtelen, jogszabályba ütközik és a Gt. kógens rendelkezéseinek megkerülésére irányul. A fentiek szerint érvénytelen jelzálogszerződés alapján az alperesek nem kötelezhetőek a követelés kielégítésének tűrésére.

A III. rendű alperes a védekezésében arra is hivatkozott, hogy a zálogkötelezettség kizárólag a 2000. január 18-ai kölcsönszerződésre terjedhet ki.

Az elsőfokú bíróság - a 2011. május 2-án kelt 14.G.40.142/2009/36. számú végzéssel kijavított - 2011. február 28-án kelt 14.G.40.142/2009/34. számú ítéletében kötelezte a II. és III. rendű alpereseket annak tűrésére, hogy a felperes a sz.-i 8672 hrsz. alatt felvett ingatlanra III/3. sorszám alatt bejegyzett jelzálogjoga alapján a fennálló 90.295.028 forint tőketartozás, 31.295.028 forint lejárt kamattartozás és a tőkeösszeg után 2002. január 1. napjától a kifizetésig járó, a mindenkorli jegybanki alapkamat 1 %-kal növelt mértékű késedelmi kamat követelését az ingatlan végrehajtása útján kielégítse azzal, hogy a tőketartozásból a II. rendű alperes 7.223.603 forint, a III. rendű alperes 83.071.425 forint, a lejárt kamattartozásból a II. rendű alperes 2.503.602 forint, a III. rendű alperes 28.791.428 forint teljesítésére köteles, míg a fennálló kamattartozást az alperesek a tulajdoni hányaduk arányában kötelesek viselni. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 80.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat perköltség címén, valamint 72.000 forint eljárási költséget. Kötelezte a III. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 800.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat, valamint 828.000 forint eljárási költséget perköltségcímén. A fentieket meghaladóan a kereseti kérelmet elutasította.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felek a 2000. január 18-án megkötött tagi kölcsönszerződést biztosították jelzálogjoggal, és a szerződés hatálya a 2000. április 25-én megkötött tagi kölcsönszerződésre nem terjedt ki. A jelzálog alapításához a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 262. § (1) bekezdése alapján szükséges lett volna a jelzálogjog ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése. Az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jelzálogjog csak a 2000. január 18-án megkötött tagi kölcsönszerződésből eredő követelés biztosítására terjedt ki.

A felek között az eljárás folyamán végül nem volt vitás az adós részteljesítéseinek mértéke és időpontja, így pontosan megállapítható, hogy a jelzálogjoggal biztosított 2000. január 18-án létrejött tagi kölcsönszerződésből az adós fennálló tartozásának mértéke a felperes másodlagos keresetében meghatározott 90.295.028 forint, ezért a II. és III. rendű alperesek, mint az ingatlan osztatlan közös hányaddal rendelkező tulajdonosai, tulajdoni illetőségük arányában kötelesek túrni a felperes követelésének a zálogtárgyból történő kielégítését.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a III. rendű alperes által hivatkozott jogszabályi rendelkezések a tagi kölcsönszerződés megkötését nem tiltják, amelynek megkötése a tagok, valamint a társaság szabad elhatározásától függ. Jogszabály tiltó rendelkezésének hiányában annak sincs akadálya, hogy a társaság működését elősegítő pénzüsszeget a tag kölcsönszerződés útján bocsássa a társaság rendelkezésére. A kölcsönszerződés az üzleti életben megszokott finanszírozási forma, amely a társaság működésének elősegítését célozza, így a szerződés nem ütközik jóerkölcsbe. A tagi kölcsönszerződésre a Gt. 141. § (1) bekezdése nem alkalmazható, és attól nem válik jóerkölcsbe ütközővé a szerződés, hogy az ügyvezető a kölcsön visszafizetésére biztosítékot ajánlott fel. Mindezekre tekintettel a 2000. január 18-án létrejött tagi kölcsönszerződés és a jelzálogjogot létrehozó megállapodás érvényes.

Az elsőfokú bíróság Cs. J. tanúkénti kihallgatását mellőzte, mert a tanút a III. rendű alperes nem állította elő, másrészt a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a felperes követelése a szolgáltatott bizonyítékok alapján elbíráható volt.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a Ptk. 251. § (1) és (3) bekezdése, valamint a 262. § (1) bekezdése alapján kötelezte a II. és III. rendű alpereseket a felperes követelésének a zálogtárgyra vezetett végrehajtás útján való kielégítés tűrésére.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a III. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását kérte.

A III. rendű alperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság törvénysértően mellőzte az érdemi ellenkérelmének azt a hivatkozását, amely szerint a kölcsönszerződés abból az okból is érvénytelen, hogy Gt. 150. § (2) bekezdésének j) pontja {illetőleg a gazdasági társaságokról szóló, jelenleg hatályos 2006. évi IV. törvény 141. § (2) bekezdésének m) pontja} szerint a kölcsönszerződés jóváhagyása a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozott. A taggyűlés határozatának hiányában a szerződés jogszabályba ütközik és érvénytelen, amelynek következtében a jelzálogszerződés sem érvényes. Ennek elbírálását az elsőfokú bíróság mellőzte, tényállást nem állapított meg, és indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból helytelen következtetést vont le. A III. rendű alperes fenntartotta azt az álláspontját, hogy a kölcsönszerződés és az ennek biztosítására létrejött jelzálogszerződés jóerkölcsbe ütközik, ezért érvénytelen. Az elsőfokú ítélet indokolása pusztán arra szorítkozik, hogy a tagi kölcsön nyújtása az üzleti életben megszokott finanszírozási forma, és a jogszabályi rendelkezések nem tiltják. A III. rendű alperes a fellebbezésében

hangsúlyozta, hogy a szerződés jóerkölcsbe ütközése csak az összes körülmény egybevetése, és értékelése alapján bírálható el. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a szerződések az adott körülmények között nem feleltek meg az üzleti életben zsinórmértékként elfogadható tisztességes eljárásnak. A felek a szerződést a társaság megalapítását követően kötötték, és eleve tudták, hogy a társaság céljainak eléréséhez szükséges üzletszerű gazdasági tevékenység megkezdéséhez milyen összegű tőke rendelkezésre bocsátása szükséges.

Fenntartotta azt az állítását, hogy a társaság 80 %-os többségi tulajdonosának célja a nyereségszerzés volt, és a többségi tulajdonos kizárta a saját kockázatát az ügyvezetőtől megkövetelt jelzálog szerződés megkötésével. A gazdasági társaságot a felek üzletszerű közös gazdasági tevékenység céljából alapítják. Ennek elengedhetetlen része, hogy a kockázatot is közösen vállalják. A felperes már a társaság alapításakor sem kívánt kockázatot vállalni, ezzel szemben a nyereségre igényt tartott, így nem felel meg az üzleti életben elvárható tisztesség követelményének, hogy a maga részéről nem csupán kizárta a kockázatot, hanem a teljes veszteség kockázatát az ügyvezetőre és az ő érdekeltségébe tartozó társaságra terhelte. A társaság tagjának kizárólag a nyereségből való részesedése, és a veszteség viseléséből való kizárása tisztességtelen, így a szerződések jóerkölcsbe ütköznek, és ebből nem ragadható ki és nem vizsgálható önállóan, hogy általában véve a tagi kölcsön nem jogellenes finanszírozási forma.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Előadta, hogy a III. rendű alperes a kölcsönszerződés semmisségére nem hivatkozhat, mert a kölcsönszerződés tárgyában jogerős fizetési meghagyás született. A jelzálog kötelezettnek a jelen perben nincs eljárási lehetősége arra, hogy a kölcsönszerződés semmisségére hivatkozzon. A III. rendű alperes a jelzálog kötelezettséget a jogelődjétől átvette, annak érvényességét a 2007-es kiválás óta egyetlen egyszer sem vitatta, így a Ptk. 4. § (1) bekezdése alapján sem hivatkozhat a kölcsönszerződés semmisségére.

A szerződések keletkezésének időpontjában az adós ügyvezetője Cs. J. volt, míg a III. rendű alperes abból a társaságból (U. 2000 Kft.) vált ki, amely a dologi adósnak beolvadás folytán a jogutódjává vált. A dologi adós Cs. J. családjának (fiának és feleségének) az érdekeltségébe tartozott, míg az U. 2000 Kft. ügyvezetését 2009. február 12-ig szintén Cs. J. látta el, ezért a III. rendű alperes nem sérelmet szenvedett fél, hanem az általa hivatkozott érvénytelenségi ok előidézője, így saját felróható magatartására nem hivatkozhat.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, a tényállás megfelelő, nem tartalmaz logikai ellentmondásokat. A taggyűlési jóváhagyás hiányára a III. rendű alperes hivatkozott, amely tény a Pp. 164. § (1) bekezdésének alkalmazásával neki kellett volna bizonyítékokkal alátámasztania. A taggyűlés összehívásáért Cs. J. volt a felelős, akinek tanúkénti meghallgatásáról a III. rendű alperes két alkalommal sem gondoskodott. Az adós egy projekt cég volt, amely eleve erre a kölcsönszerződésre alapozva jött létre. Ezt alátámasztotta M. A. tanúvallomása is. A társaság 20 %-os üzletrésszel rendelkező tagját is Cs. J. hozta, és ő szolgáltatta az általa kezdeményezett projekthez a közvetlen érdekeltségébe eső cég tulajdonában lévő ingatlant, mint jelzálog biztosítékot. A tagok és a társaság

egyező akarata M. A. tanúvallomása szerint is a szerződések megkötésére irányult, annak jóváhagyása egyértelmű, míg annak nincs érdemi jelentősége, hogy a kölcsönszerződés jóváhagyása tárgyában tartottak-e taggyűlést.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg és az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott.

A III. rendű alperes a fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének teljes körűen nem tett eleget, mert a III. rendű alperesnek a Gt. 150. § (2) bekezdésének j) pontjára alapított érdemi védekezését nem bírálta el. A III. rendű alperes érdemi védekezése a szolgáltatott bizonyítékok alapján elbírálható, így az elsőfokú ítélet indokolásának hiányossága nem tekinthető olyan súlyú eljárási szabálysértésnek, amely miatt a Pp. 252. § (2) bekezdésének alkalmazásával szükséges lenne a tárgyalás megismételése, illetőleg kiegészítése, ezért a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását az alábbiak szerint egészíti ki.

A Gt. 150. § (2) bekezdésének j) pontja alapján a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik olyan szerződés megkötésének jóváhagyása, amelyet a társaság saját tagjával, ügyvezetőjével vagy azok közeli hozzátartozójával köt.

A Gt. 150. § (2) bekezdésének j) pontjában foglaltak teljesítésének a társaság külső - a társasággal szerződő harmadik személy és a társaság közötti - jogviszonyára nincs joghatása. A társaság ügyvezetője, mint törvényes képviselő által megtett jognyilatkozat a társaságtól származó hatályos nyilatkozatnak minősül, a törvényes képviselőként eljáró vezető tisztségviselő képviseleti jogának harmadik személyek irányába való korlátozásához a Gt. 150. § (2) bekezdésének j) pontja szerint meghozott taggyűlési határozat tartalma, illetőleg a határozathozatal elmulasztása sem vezethet (Gt. 39. § (1) bekezdés). A taggyűlés a társaság legfőbb - a társaság belső jogviszonyát érintő döntéseket meghozó - szerve, és a Gt.-ben, valamint a társasági szerződésben előírt szavazattöbbséggel megszavazott határozatok hatálya csak a társasági jogviszonyon alapuló tagsági jogokra és kötelezettségekre terjed ki, amelyek a társaság törvényes képviselője által megkötött - egyező akaratnyilatkozaton alapuló - kötelmi hatályú szerződések létrejöttét, érvényességét nem érintik.

A fenti indokok folytán a III. rendű alperes alaptalanul hivatkozott a kölcsönszerződést jóváhagyó taggyűlési határozat hiányára, mert a taggyűlési hatáskörbe tartozó döntés elmulasztásának jogkövetkezményei kizárólag a társaság és a tagok közötti belső jogviszony keretében vonhatóak le, így a per tárgyát képező kölcsönszerződés és az annak biztosítékaként megkötött jelzálogszerződés érvénytelenségét nem eredményezi.

A fenti kiegészítéssel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával maradéktalanul egyetértett. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a III. rendű alperes által előadott okokból a kölcsönszerződés és az annak biztosítékeként megkötött jelzálogszerződés nem érvénytelen.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában helytállóan utalt arra, hogy a tagi kölcsön a gazdasági életben szokásos finanszírozási forma, és az alapító tagok törzsbetéteinek szolgáltatásával létrejött, önálló jogalanyisággal rendelkező gazdasági társaság döntésének függvénye, hogy a gazdálkodását milyen forrásból származó pénzközökkel kívánja biztosítani, míg a kölcsönszerződés érvényessége szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a társaság bakhitel vagy tagi kölcsön formájában gondoskodik a beruházásaihoz szükséges fedezetről.

A Gt. 141. § (1) bekezdésének tárgya a társaság törzstőkéjévé váló (Gt. 124. § (1) bekezdés), és a Gt. 129. §-ának megfelelően teljesített törzsbetét szolgáltatási kötelezettség körébe eső pénzbeli és nem pénzbeli betétek visszakövetelésének - a társaság fennállása alatt történő - kizárása, amely a társasági szerződésben vállalt törzsbetét szolgáltatási kötelezettségen alapul. A Ptk. 523. § (1) bekezdésének megfelelően megkötött kölcsönszerződéssel a tag nem a törzstőkét növelő - vissza nem követelhető - törzsbetétet szolgáltat, hanem kifejezetten a kötelmi hatályú szerződés alapján későbbi időpontban visszafizetendő pénzzolgáltatást nyújt. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a per tárgyat képező kölcsönszerződésre a Gt. 141. § (1) bekezdése nem alkalmazható.

A Ptk. 200. § (2) bekezdés második fordulatának alkalmazása szempontjából a jóerkölcs alapját képező jogilag nem szabályozott norma csak olyan kiemelkedő, magától értetődő módon érvényesülő etikai szabály lehet, amelyet a társadalom többsége szabályozás nélkül is eredendőnek, követendőnek tekint és betart. A III. rendű alperes azonban egyáltalán nem jelölt meg olyan - a fenti szempontoknak megfelelő - etikai szabályt, amely az általa állított semmisségi ok alapjául szolgálhatna, ezért az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg azt is, hogy a III. rendű alperes védekezése ebben a tekintetben sem megalapozott.

A kifejtett indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, míg a III. rendű alperes által fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utalással annak helyes indokaira a fentiek szerint történő kiegészítéssel - helybenhagyta.

A III. rendű alperes fellebbezése sikertelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjban fennálló másodfokú perköltségeinek megfizetésére. A felperes a másodfokú eljárásban egy fellebbezési ellenkérelmet magában foglaló beadványt nyújtott be, ezért a Fővárosi Ítéltábla a felperes ügyvédi munkadíjban felmerülő másodfokú perköltségét - a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre

tekintettel - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte, és a (2) bekezdése, valamint (5) bekezdésének alkalmazásával határozott.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2011. június 9.

. Koday Zsuzsanna s.k.

a tanács elnöke

. Bleier Judit s.k.

s.k.

előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mozsik Tímea

bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági tisztviselő